

מסכת כתובות

פרק ד

א. גַּעֲרָה שְׁנַת פֶּתַחַת, בִּשְׁתָּה וּפְגַםְה וְקָנָסָה של אָבֵיכָה, וְהַצְעָר בְּפֶפֹּסָה. עַמְדָה בְּדִין עַד שְׁלָא מֵת הָאָב, הַרְיָה הוּא של אָב. מֵת הָאָב, הַרְיָה הוּא של אָחִין. לֹא הַסְּפִיקָה לְעַמְדָה בְּדִין עַד שְׁמַת הָאָב, הַרְיָה הוּא של עַצְמָה. עַמְדָה בְּדִין עַד שְׁלָא בְּגַרְהָה, הַרְיָה הוּא של אָב. מֵת הָאָב, הַרְיָה הוּא של אָחִין. לֹא הַסְּפִיקָה לְעַמְדוֹד בְּדִין עַד שְׁבַגְרָה, הַרְיָה הוּא של עַצְמָה. רַבִּי שְׁמֻעוֹן אוֹמֵר, אָם לֹא הַסְּפִיקָה לְגַבּוֹת עַד שְׁמַת הָאָב, הַרְיָה הוּא של עַצְמָה. מַעֲשָׂה יְדֵיכָה וּמִצְיאָתָה, אָף עַל פִּי שְׁלָא גַּבְתָּה, מֵת הָאָב, הַרְיָה הוּא של אָחִין:

ב. הַמְּאִירָס אֶת בְּתוֹ, וְגַרְשָׁה, אִירָסָה וְגַנְתָּא רַמְלָה, כִּתְבַּתָּה שְׁלוֹ. הַשִּׁיאָה וְגַרְשָׁה, הַשִּׁיאָה וְגַנְתָּא רַמְלָה, כִּתְבַּתָּה שְׁלה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, קְרָא שׁוֹנָה של אָב. אָמְרוּ לוּ, מִשְׁהַשִּׁיאָה, אֵינוֹ לְאָבֵיכָה רַשׁוֹת:

בָּה:

ג. הַגִּוָּרֶת שְׁבַתְגִּירָה בְּפִתְחָה עֲמָה, וּזְגָתָה, הַרְיִ זֹה בְּחִנָּק. אֵין לְהָ לֹא
פִתְחָה בֵּית הָאָב, וְלֹא מֵאָה סְלֻעָה. הִתְחָה הַוּרְתָה שֶׁלֹּא בְּקָדְשָׁה וְלִדְתָה
בְּקָדְשָׁה, הַרְיִ זֹה בְּסַקִּילָה. אֵין לְהָ לֹא פִתְחָה בֵּית הָאָב וְלֹא מֵאָה סְלֻעָה.
הִתְחָה הַוּרְתָה וְלִדְתָה בְּקָדְשָׁה, הַרְיִ הִיא כְּבֵית יִשְׂרָאֵל לְכָל קָבֵר. יִשְׁ
לְהָ אָב וְאֵין לְהָ פִתְחָה בֵּית הָאָב, יִשְׁ לְהָ פִתְחָה בֵּית הָאָב וְאֵין לְהָ אָב,
הַרְיִ זֹה בְּסַקִּילָה. לֹא נִאָמֵר פִתְחָה בֵּית אָבִיהָ, אֲלֹא לְמִצְוָה:

ד. הָאָב זָכָאי בְּבֹתוֹ בְּקָדוֹשִׁיכָה, בְּכֶסֶף בְּשָׁטָר וּבְבִיאָה, זָכָאי
בְּמַצִּיאָתָה, וּבְמַעֲשָׂה יְצִיאָה, וּבְקִפְרָת גָּדוֹרִיכָה. וּמְקַבֵּל אֶת גַּטָּה, וְאֵינוֹ
אָוֶל פִּרְוֹת בְּחִיָּה. נִשְׁאת, יִתְרַ עַלְיוֹ הַבָּעֵל שָׁאוֹכֵל פִּרְוֹת בְּחִיָּה,
וְחַיֵּב בְּמַזְוֹנָתִיכָה, בְּפִרְקוֹנָה, וּבְקִבּוּרָתָה. רַבִּי יְהוֹדָה אָוֶם,
אָפְלוּ
עֲנֵי שְׁבֵי יִשְׂרָאֵל, לֹא יִפְחַת מַשְׁנֵי חֲלִילִים וּמַקּוֹנֶת:

ה. לְעוֹלָם הִיא בְּרִשׁוֹת הָאָב, עַד שְׁתְּכִינָס לְרִשׁוֹת הַבָּעֵל לְגַשְׁוָאִין.
מִסְרָה הָאָב לְשָׁלוֹחֵי הַבָּעֵל, הַרְיִ הִיא בְּרִשׁוֹת הַבָּעֵל. הַלְּךָ הָאָב עִם
שָׁלוֹחֵי הַבָּעֵל, או שְׁהַלְכוּ שָׁלוֹחֵי הָאָב עִם שָׁלוֹחֵי הַבָּעֵל, הַרְיִ הִיא
בְּרִשׁוֹת הָאָב. מִסְרָה שָׁלוֹחֵי הָאָב לְשָׁלוֹחֵי הַבָּעֵל, הַרְיִ הִיא בְּרִשׁוֹת
הַבָּעֵל:

ו. הָאָב אֵינוֹ חַיֵּב בְּמַזְוֹנוֹת בָּתוֹ. זה מִדְרָשׁ דָרְשָׁ רַבִּי אַלְעָזָר בָּנו
עֹזְרִיהָ לְפָנֵי חֲכָמִים בְּכֶרֶם בִּיבְנָה, הַבְּנִים יִרְשֻׁוּ וְהַבְּנָות יִזְוֹנוּ, מָה

הַבְּנִים אֵין יוֹרְשִׁין אֶלָּא לְאַחֲרֵי מִיתָּה הָאָב, אֶنְכָּא כְּבָנָה אֵין גְּזֻנָּה
אֶלָּא לְאַחֲרֵי מִיתָּה אָבָיו:

ג. לא כתוב לה כתבה, בהתוליה גובה מאמטים, ואלמנה מנה, מפני
שהוא תנאי בית דין. כתוב לה, שדה שווה מנה פרה מאמטים זוז, ולא
כתב לה, כל גכסים דאית לי אחראין לכתבתיך, חיב, שהוא תנאי
בית דין:

ה. לא כתוב לה, אם פשטו באיך אפרקנה ואותבנה לי לאנתו,
ובכל הגות, אהדרנה למדינפה, חיב, שהוא תנאי בית דין:

ט. גשביית, חיב לפדותה. ואם אמר, הרי גטה וכתבתה, פפדה את
עצמה, איינו רשי. לךתה, חיב לרפאתה. אמר, הרי גטה וכתבתה,
תרפיא את עצמה, רשי:

י. לא כתוב לה, בגין דכריין דיבוען ליכי מנאוי אונון ירתווון כסף
כתבתיך יתר על חולקיהון דעת אחיהון, חיב שהוא תנאי בית דין:

יא. בגין גאנזין דיבוען ליכי מנאוי, יקען יתבען בבייתי ומתקען מגסוי
עד דתנעבען לאגרין, חיב, שהוא תנאי בית דין:

יב. אף פהא יתבא בבייתי ומתקען מגסוי, כל ימי מגד אלמנותיך
בבייתי, חיב, שהוא תנאי בית דין. כה קיו אנשי ירושלים כותבין.

אֲנָשֵׁי גָּלִיל הֵי כוֹתְבִין כְּאֲנָשֵׁי יְרוּשָׁלַיִם. אֲנָשֵׁי יְהוּדָה הֵי כוֹתְבִין,
עַד שִׁירְצָו הַיּוֹרְשִׁים לְפָנֵי לִיד כְּתָבָתֵּיהֶם. לְפִיכָּה אָמַר רְצֹו הַיּוֹרְשִׁין,
נוֹתְגִּין לָהּ כְּתָבָתָה וּפּוֹטְרִין אֹתָהּ: